

end overfor andre. Naar vi kommer til at overveje Sagen i et Udvalg, vil man vistnok komme til at se, at der maa gøres noget for, at de kan faa Adgang til at holde 400 kg Foderkorn tilbage til eget Forbrug.

Første Viceformand (K. M. Klausen): Folketingsmanden for Svendborg Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Emil Petersen: Jeg var sikker paa, at man skal ikke tillade sig at antyde, at noget saa ophøjet som et Medlem af et af disse Nævn eller Udvalg kan have taget fejl eller handlet sendrægtigt. Det er selvfølgelig rigtigt, at det maa hedde: først Hugst, saa Fordeling, men naar det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Wenzel Neergaard) dernæst siger: først Brændsel til Husholdningsbrug og saa til Tærskning, er det kun rigtigt, for saa vidt nogen mangler det nødvendige Brændsel til at faa lavet Mad ved. Men for saa vidt Talen er om Opsparing af Brændsel til Husholdningsbrug i den kommende Vinter, vil jeg hævde, at der er en Ting, som er vigtigere, og det er Brændsel til Tærskning. Thi forinden der er tærsket, kan Folk ikke faa noget at putte i Munden og Maven. Brændsel til Tærskning er mere nødvendig end Brænde til at varme sig ved, og den Varme vi faar gennem Brød og anden Næring, er bedre end den, vi faar ad kunstig Vej gennem Kakkelovne.

P. E. Hansen: Jeg skal fatte mig i Korthed, idet jeg finder, at de Principper, Lovforslaget er bygget paa, er absolut rigtige, og at der er taget Hensyn til alle Sider, noget, vi Jyder maa erkende. Thi naar Forholdene ligger saaledes, at vi er afskaarne fra Tiltørsel udefra og henviste til at leve af vor egen Avl, maa vi være villige til at afgive en væsentlig Del af vor egen Høst, idet man jo først maa sikre Befolkningen den nødvendige Næring og skaffe den Levnedsmidler til en rimelig og taalelig Pris. Og vi Landmænd maa forstaa, at vi under saadanne Forhold ikke kan raade over vor egen Avl, men maa finde os i, at Samfundet gaar forud for den enkelte. Men man maa paa den anden Side heller ikke gaa en enkelt

stor Samfundsklasses Interesser for nær, saa man næsten helt borttager Grundlaget for dens Bestaaen; man maa ikke borttage Grundlaget for det danske Landbrugs fortsatte Bestaaen, det vilde skade vort Samfundsliv alt for meget.

Jeg kan nu ikke andet end udtale Frygt for, at den Del af vor Høst: 400 kg pr. 1,000 Kr.s Jordværdi, som man efter Lovforslaget maa fradrage til Foderbrug, bliver for lille. Efter den Høst, vi kan vente, skal det nok vise sig, at de 400 kg ikke giver mere end knap nok det, som er nødvendigt til vore Hestes Fodring. Naar vi, som det er rimeligt, skal afgive Havre til Hestene i Byerne, mener jeg, at ogsaa disse bør sættes paa Ration, da vi skal have vore egne Heste sat paa Ration. Mange Brugere vil ikke faa et Kilo Korn til Kreaturerne eller til Svinene og, som sagt, ikke en Gang til Hestene; saadan ligger nu en Gang Sagen for mangfoldige almindelige Gaardmænd, for ikke at tale om Husmænd. Og hvad vil det føre til? Jeg er bange for, at det vil forrykke Grundlaget for hele vort Husdyrbrug, som dog er saa nødvendigt for vort Landbrugs Bestaaen. Jeg skal ikke søge at anvise Veje; der vil jo blive nedsat et Udvalg, og der vil Stedet være til at foreslaa de mindre væsentlige Forandringer, som jeg indrømmer bør gøres; men kunde man f. Eks. beholde den nødvendige Saasæd af Byg og Havre plus de 400 kg Korn, vilde det være meget heldigt. I det hele taget synes jeg, at Beregningerne for Saasædens Vedkommende hviler paa et noget for løst Grundlag. Man er ikke klar over, hvordan Forholdene vil blive, og det er dog saa nødvendigt at faa oplyst, hvorvidt man af de 400 kg ogsaa skal tage Saasæden. Det synes at være noget tvivlsomt. Da der ifølge Lovforslaget skal gemmes 90,000 t Havre, vil Forholdet let blive det, at Befolkningen tænker som saa: Vi behøver ikke at tage Saasæden af de 400 kg, for Saasæd kan vi altid faa af det, som Staten opbevarer. Det er et Spørgsmaal af yderste Vigtighed, synes jeg, som vi maa have klarret: hvor skal Saasæden skaffes fra; kan vi regne med at faa af det, som Staten har indkrævet, til Saasæd til Foraaret? Jeg gaar ud fra, at den store Reservebe-